

Isagoge simphoriani champenij in grāma
ticam disciplinam ⁊ logicam cum de
notatione realium vanitatum ⁊
elucidatiōe nominaliū ve
ritatum. Incipiūt.
feliciter.

1. *Phlegma* 2. *Humor* 3. *Choler* 4. *Sanguis* 5. *Melancholia* 6. *Tristitia* 7. *Angustia* 8. *Spasmodus* 9. *Convulsio* 10. *Paralyticus* 11. *Coma* 12. *Apoplexia* 13. *Stupor* 14. *Insensibilitas* 15. *Delirium* 16. *Mania* 17. *Melancholia* 18. *Hysteria* 19. *Epilepsia* 20. *Idiotia* 21. *Imbecillitas* 22. *Stultitia* 23. *Insensibilitas* 24. *Coma* 25. *Apoplexia* 26. *Stupor* 27. *Insensibilitas* 28. *Coma* 29. *Apoplexia* 30. *Stupor* 31. *Insensibilitas* 32. *Coma* 33. *Apoplexia* 34. *Stupor* 35. *Insensibilitas* 36. *Coma* 37. *Apoplexia* 38. *Stupor* 39. *Insensibilitas* 40. *Coma* 41. *Apoplexia* 42. *Stupor* 43. *Insensibilitas* 44. *Coma* 45. *Apoplexia* 46. *Stupor* 47. *Insensibilitas* 48. *Coma* 49. *Apoplexia* 50. *Stupor* 51. *Insensibilitas* 52. *Coma* 53. *Apoplexia* 54. *Stupor* 55. *Insensibilitas* 56. *Coma* 57. *Apoplexia* 58. *Stupor* 59. *Insensibilitas* 60. *Coma* 61. *Apoplexia* 62. *Stupor* 63. *Insensibilitas* 64. *Coma* 65. *Apoplexia* 66. *Stupor* 67. *Insensibilitas* 68. *Coma* 69. *Apoplexia* 70. *Stupor* 71. *Insensibilitas* 72. *Coma* 73. *Apoplexia* 74. *Stupor* 75. *Insensibilitas* 76. *Coma* 77. *Apoplexia* 78. *Stupor* 79. *Insensibilitas* 80. *Coma* 81. *Apoplexia* 82. *Stupor* 83. *Insensibilitas* 84. *Coma* 85. *Apoplexia* 86. *Stupor* 87. *Insensibilitas* 88. *Coma* 89. *Apoplexia* 90. *Stupor* 91. *Insensibilitas* 92. *Coma* 93. *Apoplexia* 94. *Stupor* 95. *Insensibilitas* 96. *Coma* 97. *Apoplexia* 98. *Stupor* 99. *Insensibilitas* 100. *Coma*

Niquum esse censui vitiōq; non paruo da-
tū si qđ mentis acie ac serenitate aspe-
rerunt instar serui neq; pectore surdo cō-
tineāt hoīes: quid em̄ dulcius: qđ nature
humane accommodatius q̄ disciplina.

Itaq; quid pulchrius: qđ viro dignius: ac ingenio
libero gratius succurrere possit q̄ doctrina. Nō em̄
latet mortaliū quēq; illum pmetbeum de limo rudi
ac indigesto confinxisse mortales: qñ quidē mentes
eorū bonis artib; erudiuit. Et que quēlibet ex illis
perficiat summa ope atq; vigilantia petere et expe-
tere docuit. hāc vō artium in grāmaticis et logicis
iacta sunt fundamenta preclarissima. Quapropter
simpborianus champerius quē parisiōrum genuit
vniuersitas preclarissima hoc opusculū edidit suis
partibus deductum.

¶ Prima est de octo principijs grāmatices.

¶ Secunda vō in eisdem rebus et causis qđ reales
quid etiam nominales sentiant breuiter pstringit.

¶ Tertia tandē errata realium in logicis notaliū
rationibus acutissimis corrigit et ad veritatē redu-
cit. Hoc munusculum letus excipiat lector: nō enim
parū pderit legentibus se. Ea est instructio ea sunt
rudimenta scholarium liberalium artium alme vni-
uersitatis valentie in quibus simpborianus ipse sū
monitor ac modestus coadiutor vitam degit sub re-
uerentia et determinatōe reuerendi viri Reginaldi
Johannis de florido artium liberalium peritissimi
eruditissimi. Vale.

Et si aliquis diceret contra. Dicendo petrū amare
est bonū ly petrū: est suppositū et est terminus obli-
quus: igitur obliquus potest supponere. Ad hoc dicitur
ut dicit aliquis de aluerna: quod duplex est obliquus. scilicet
obliquus oblique rectus: et obliquus rectificatus.
Obliquus oblique rectus non potest supponere: et re-
netur oblique quoniam est alius casus in notatiuo et regis
a parte post: a verbo. Sed obliquus rectificatus ut est
obliquus rectus a verbo a parte ante: bene potest supponere
ut dicendo a patre amas iohānes.

Sed quis ista opinio sit apparens et ex bono in
tellectu expectata. In dico quod nullus est obliquus
rectificatus: et causa est: quod quoniam aliquid nomen est terminus
obliquus si ponas regi verbo a parte ante: tunc definit
esse obliquus: et quod prius erat obliquus nunc per solam
transmutationem efficitur rectus: exemplo dicendo do-
ceo petrū ly petrū: est hic obliquus: quod est accusatiuus
obliquus: sed si ponas ly petrū ante verbum infinitiui sic
dicendo petrū legere est bonū. In ista oratione ly petrū: est
casus rectus puta accusatiuus rectus. et si aliquis argueret

Solus notatiuus dicitur rectus. negat quod omnis ter-
minus rectus a verbo a parte ante: dicitur rectus siue sit
genitiuus: siue accusatiuus: siue datiuus: siue ablati-
uus: siue effectiuus: quod omnis rectus regis in transitiuo
a verbo: et omnis obliquus transitiuo. sed sic est quod accu-
satiuus rectus a verbo a parte ante: regis intransitiue
ergo dicitur rectus et non obliquus. Et est duplex geni-
tiuus. scilicet rectus et obliquus. Rectus est genitiuus rectus a verbo
a parte ante: genitiuus obliquus est genitiuus rectus a verbo
a parte post: et sic possumus dicere de actio et alijs casibus.

Notandum est quanto: quod dicendo petrus et margarita

Um sint septem artes liberales: scz
grāmatica: logica: rethorica: que di
cuntur triuiales. Et arismettrica: musi
ca: geometria: ⁊ astrologia: q̄ dicun
tur quadriuales. Triuiales dicuntur
quasi tribus vijs in vnū finē tenden
tes scz in sermonē. Alie quadriua

les quasi quattuor vie in vnū finē tendentes: scz in
quantitatē. ⁊ qz grāmatica obtinet p̄ncipiū nunc de
suis p̄ncipijs aliqua dicere volumus.

¶ Sed qz in omni scientia p̄ncipia presupponunt:
⁊ nunq̄ pbant qz vt dicit pbs p̄mo pbisicor. contra
negantē p̄ncipia non est arguendū cum nulla scia p
bet sua p̄ncipia: qz grāmatica non habet pbare sua
p̄ncipia probat: qz sicut geometer se habet ad sua
p̄ncipia: sic grāmaticus ad sua: sed geometer non
habet pbare sua p̄ncipia: ergo nec grāmaticus sua
habet pbare. minor patet: qz non habet notius illis
Ex predictis infero aliquas conclusiones.

¶ Prima conclusio. Grāmaticus ex p̄po habitu nō
habet disputare cōtra negantes sua p̄ncipia q̄ ⁊ c.

¶ Scda conclusio. grāmaticus nō habet soluere quā
cūqz rōnem litigiosam aut sophisticā: sed solū illam
que ex p̄ncipijs suis aliqd̄ false cōcludit: qz pbat sic
In arte speciali nō exigit vt soluant rōnes sophisti
ce: qz tales rōnes maximum habent defectum: scilz
in forma vel in materia igitur.

¶ Tertia conclusio ponentes tm̄ esse tria p̄ncipia i
grāmatica nō sane p̄cipiūt illa q̄ p̄tinent i ea. pbat
qz nesciunt qd̄ sit determinatio ⁊ determinabile: qd̄
sit dependens ⁊ terminus: ⁊ sic de alijs.

Primum principium.

Prinzipium primum est appositum et suppositum: e
dicis suppositum illud quod regit a verbo a parte ante:
et denotatur a suppositione grammaticali. Et dicitur
suppositio quasi suppositi reductio. Et diffinit sup
positum apud modernos sic.

Suppositum est signum cui attribuitur verbum tanquam
appositum et se habet correlatiue appositum et suppositum
ideo vnum diffinit per alterum sicut dominus est res habens ser
uum et seruus est res habens dominum. Ita dicendum est de
apposito et supposito.

Nota primo quod nullum fincarbegreuma significatione
vel officio potest supponere: nec nullum pronomen pure
pronominale tentum: nec nullum adiectiuum adiectiue
tentum: nec nullum verbum verbaliter tentum.

Et si aliquis diceret. Contra infinitiuus potest sup
ponere dicendo legere est bonum: secare est agere et
verbum potest supponere. Ad hoc dicitur ut dicit Petrus
de Aliaco in suis insolubilibus quod si ly legere: teneas
verbaliter dicendo legere est bonum: ipsa oratio non est
congrua: sed incongrua: sed si capiatur nominaliter
tunc est congrua et sensus est lectio est bona: et de secunda
sensus est lectio est bona et c.

Notandum secundo: quod etiam participia principaliter
capta non possunt supponere nec nulla pars minus prin
cipalis si capiatur personaliter potest supponere.

Notandum est tertio: quod nomen cum nomine potest suppo
nere: etiam principium cum substantiuo et adiectiuum cum
substantiuo potest supponere. id est esse suppositum.

Notandum est quarto quod obliquus oblique tentus
non potest supponere.

nigri currunt: hoc petrus et margarita nigri est vnum
suppositum illius verbi currunt: aliqui est suppositum
et substantiuo et adiectiuo ut hic homo bonus currit.
aliqui est aggregatum ex pluribus substantiis ut aial
asinus currit: aial homo disputat: aliqui ex pluribus
pronomibus ut tu et ille curritis: ego et tu disputamus.
et isto modo suppositum est vnum copulatum ut petrus cum
guilermo currunt: et sic patet quod aliqui suppositum est
vnum complexum: aliquando vnum incomplectum etc.

¶ Notandum est sexto quod dicendo ego amo. si ly ego capia-
tur pure. pronominaliter ipsa est incongrua: sed si capiat per re-
demonstrata puta partim nominaliter et partim pronominaliter
ipsa est congrua ut sit sensus ego: amo. id est ego petrus vel
iobanes amo: quia nunc pronomine potest supponere ratione sui.

¶ Et si aliquis diceret contra omnia nomina sunt tertie per-
sone ergo in verbis prime et secunde personarum oportet uti
pronomibus tanquam supposita. Ad hoc dicis distinguen-
do maiorem aut omnia nomina sunt terminum tertie persone et sic ne-
go: aut sunt tertie non ponendo signum exclusivum et sic
concedo: ideo dico quod nomina sunt omnes persone cum dicat
priscianus in maiori volumine: priscianus vocor. pri-
scianus est prime persone: priscianus vocaris ly priscia-
nus est secunde: priscianus vocat ly priscianus est tertie
persone ergo nomina sunt omnes persone.

¶ Et si aliquis diceret quod priscianus intelligit quod eunt
omnes persone nomina si iungerentur verbis vocativis et sub-
stantiis sed non cum alijs verbis. Ad hoc dicis si hec
fuerit opinio prisciani non est tenenda sua opinio
cum non teneat in omnibus ut patet per Laurentium vallam

¶ Sciendum est circa hoc principium quod appositum et
suppositum tenentur convenire in numero persona et nas-

cura verbi: ad hunc sensum q̄ tenent sic conuenire
q̄ non disconueniant: qz dicendo petrus ⁊ laterina
albi currunt illud complexum petrus ⁊ laterina al
bi est suppositum: ly currunt est appositum: ⁊ tamē
non conueniunt in numero nec in p̄sona cū illud cō
plexum nullus sit numeri neqz persone tamen non
disconueniunt ⁊ hoc sufficit.

¶ Et si aliquis quereretur que est causa quare cōples
sum illud est suppositum: causa est quia illud quod
potest esse subiectum propositionis vel locutionis
apud logicum potest esse suppositum apud grāma
ticum: sed complexum potest esse subiectū apud dia
lecticum ergo suppositum apud grammaticum.

¶ Secundum principium.

Relatiuum ⁊ antecedens tenent conueni
re in genere ⁊ numero: id est si aliqua oīo
inuemat in qua relatiuum ⁊ antecedens
conueniant in genere ⁊ numero talis oīo
erit congrua: vel si istud principium intelligatur q̄
si relatiuum ⁊ antecedens disconueniant in numero
vel genere talis erit incongrua intellectus non est
bonus nisi intelligatur de relatiuo substantie iden
titatis non reciproco: ⁊ non de relatiuis acciden
tis reciprocis aut diuersitatis et sunt ista relatiua
substantie vt qui que quod: is ea id: ipse ipsa ipsum:
qz ista bene tenentur puenire cū antecedentibus: aut
cōsequētibus ⁊ de istis intelligitur p̄cipiū: ⁊ nō de
alijs cū dicat salustius In catilinario. Est locus in
carcere qd tullianū appellat. iō dicitur q̄ aliquādo

relatiuū ⁊ antecedēs tenētur puenire inter se i nūe-
ro ⁊ genere ⁊ aliquādo nō: sed cū psequēte vt cicero
in tusculanis dicit studio sapiētie q̄ philosophia di-
citur. in qua oratiōe. Relatiuū nō cōuenit in gñe cū
antecedēte: s; cū psequente: ⁊ hoc sufficit ad hoc vt
oratio sit pgrua. ¶ Sed si aliq̄s diceret. Cōtra. si re-
latiuū cōueniat cū psequēte ⁊ nō cū antecedēte: erit
cōtra p̄cipiū grāmaticē: ⁊ esset improprietās in excu-
sabilis. Ad hoc d̄: negādo q̄ eēt p̄ p̄cipiū q; qñ d̄:
q̄ antecedēs ⁊ relatiuū tenētur cōuenire i genere ⁊
numero: vix est nisi pueniat relatiuū cū psequēte: s;
relatiuū semp cōuenit cū suo antecedēte vel psequē-
te: ⁊ nō semp cū antecedēte: sed aliqñ discordat cū an-
tecedente: ⁊ cōuenit cū psequēte: vt p; p. Alexandrū
in sua cōstructione qñ dicit q̄ qñ casus diuersorū ge-
nerū claudūt inter se relatiuū q̄ casus s̄gñt eandem
rē vel supponūt. p eadē re hoc relatiuū poterit assi-
milari vtrilibet ⁊ p̄cedēti vel cōsequēti in genere: ⁊
dat exēplū. Est pia stirps yesse quē xp̄m credimus
esse: que oratio sic intelligit stirps yesse est pia quē
vel quā credimus esse xp̄m.

¶ Tertium principium.

¶ Adiectiuum ⁊ substantiuū tenētur cōuenire vt in
pluribus in numero: casu: ⁊ genere: i p̄sona nō ponit-
ur: q; noia sunt ois p̄sone: vt dixi in primo p̄cipio.
¶ Sed cū adiectiuū ⁊ substantiuū vt i pluribus sunt
noia: ideo bñ cōueniūt in persona ⁊ nunq̄ discōue-
niūt: ideo nō tenētur cōuenire cū nō possint discō-
uenire: notāter d̄: vt in pluribus: q; adiectiuū nō re-

netur cōuenire cū suo substantiuo semp in numero :
neq; in genere. neq; in casu: q; aliqua est oratio cons-
grua in qua adiectiuū ⁊ substantiuū discōueniūt in
numero ⁊ casu: vt dicēdovna soror ly vna: ⁊ soror: di-
scōueniunt ī casu ⁊ numero: aliqñ in casu discōueni-
unt tñ est congrua vt iste est bonus inter fratres: iste ē
vnus de fratribus. ⁊ iō adiectiuū ⁊ substantiuū aliqñ
discōueniunt in solo casu: vt video duas virginū: ali-
qñ in solo numero vt virginitas vni⁹ sanctor. Ideo
istud principū bz veritatē isto modo si adiectiuū ⁊
substantiuū cōueniunt in numero: casu ⁊ genere oīo ē
cōgrua. Non tñ seqtur: discōueniant in aliquo illoꝝ
ergo est incōgrua: sed bñ v; cōsequētia: cōueniunt in
illis accidentibus ergo est congrua.

¶ Nota q; duplex est adiectiuū. s. substantiale vt sen-
sibile ratione: aliud accidētale vt albus alba albus.
¶ Item no. q; ad hoc vt oratio sit cōgrua nō requir-
q; res significata p adiectiuū realiter conueniat rei
significate p substantiuū: nā iste sunt oīones cōgrue
homo est incorruptibilis homo est rudibilis: equus
est risibilis: aīa est alba: ⁊ sic de isto principio.

¶ Quartum principū.

¶ Quartū principū est depēdens ⁊ terminus: ⁊ d;
terminus obliquus casus q; naturalit̃ regitur a vbo
a pte post: verbū vero respectu eius diceretur depen-
dens. exemplū vt diligo petrū ⁊ nō tenētur cōuenire
in aliquo accidēte: tñ termin⁹ debet poni in illo casu
quē requirit post se vbu q; si diceret amo petri ma-
le diceretur: q; depēdens ⁊ terminus nō bñ conueni-

nunt q: amo qd est dependēs vult actiū ⁊ bz genitiuū
ed debemus dicere amo petrum vt sit recta locutio

¶ Quintum principium.

¶ Quintū principiū est specificās ⁊ specificabile: et
dicitur specificās ntūs casus qui naturalit̃ regitur a
vbo copulatiuo a pte post: ⁊ vbu copulatiuū d: spe
cificabile: vt sunt vba substantiua ⁊ eorum vim būtia.
Verbū substantiuū est illud q̃ significat gñaliter p̃ci
se eē vel fieri existerē: vel est p̃ciſe vnitiuū p̃dicati cū
subiecto hoc est significat quandā compositionē quā
fine extremis non est intelligere.

¶ Notandū est q̃ s̃m Alexandrū de villa dei Verba
passiua retinēt vim copulandi sicut vba substantiua
⁊ hoc in cōstructione. Etia vba neutra absoluta hñt
vim copulandi similes casus: vt ambulo rect⁹: ⁊ fere
oia vba s̃m ipm hñt vim. verborū substantiuorū: vt dicē
do amor pius: ita dicere possumus amo pius: s; ma
gis est in vsu de passiuis ⁊ neutris absolutis. Ideo re
tinēt silem naturā copulādi cū vbis substantiuis: tñ
non retinent oīno eandē naturā cū illis substantiuis.
⁊ ideo talia verba constituunt istud principium.

¶ Notandū scdo q̃ vba vctia non constituūt hoc pri
cipiū vt aliqui dicunt. Et cā est q: nō copulant siles
casus: q: si sint actiua volunt actiū vt sunt ista voco:
dico: nomino: appello: nūcupo: ⁊ alia quinq; sunt pas
siua ⁊ volūt ablati a pte post: vt sunt ista vocor: dico:
nūcupor: noīnor: ⁊ appello: ⁊ p̃grue d: voco te petr⁹
⁊ vocor a te petrus. ⁊ intelligitur hoc noīe petr⁹. nā
ly petrus: in illis orationibus tenet materialiter. et

111
sic vbi vocatiuis actiue versis puenit natura vboꝝ
actiuoꝝ ⁊ sic sunt vba actiua. ⁊ vbi vocatiuis passi
ue vocis puenit natura vboꝝ passiuoꝝ ⁊ sic sunt vba
passiua: tñ aliquā naturā hñt specialē inq̃tū sunt vo
catia. Et diffinitur sic verbum vocatiuum.

¶ Verbum vtrū est qđ significat vbaliter actū vocā
dī ⁊ pōt specificari p noia ppria ⁊ appellatiua. exē
plū qñ erpecificatur p noia ppria vt voco petrus :
exemplū qñ p appellatiua vt hec verba vocatur ro
sa. domus mea domus orationis vocabitur.

¶ Sextum principium.

¶ Sextum principiū est determinatio ⁊ determina
bile: ⁊ dicitur determinatio adiectiuū ⁊ determina
bile dicitur substantiuū: vt magister bonus.

¶ Item aduerbiū respectu vbi vel picipiū dī deter
minatio: ⁊ picipiū vñ vbi dī determinabile: vt possi
biliter currit: amat bñ. ⁊ istoꝝ aduerbioꝝ: quedā sūt
aduerbia tēporis: quedam loci ⁊ sic de singulis.

¶ Septimum principium.

¶ Septimū principiū est coniūctio ⁊ cōiungibile: ⁊
sunt cōiungibilia dictiones p cōiunctiōes cōiuncte:
vt petrus ⁊ andreas currunt. ⁊ coniūctiones sūt que
coniungūt vnā partē cū alia: ⁊ sunt multiplices: alie
sunt disiunctiue vt vel aut: alie copulatiue vt et: alie
causales vt quia: alie tēporales vt qñ: alie conditio
nales vt si: alie rationales vt ergo.

¶ Octauum principium.

¶ Octauū principii est disponēs ⁊ disponibile: prepositio aut̃ appellat̃ disponēs: casus aut̃ cui deseruiuit vocatur disponibile: vt vado ad franciā: vado ad Flandriam. ⁊ istar̃ prepositionū quedā deseruiunt actō casui vt apud ante. quedā ablatiuo vt a abs ali que vtriq; vt in sub super.

¶ Et diffinitur sic prepositio apud Hyomedem. Prepositio est pars oratiōis q̃ cōplexa aliā pte orationis significatiōē eius mutat: vel supponit vt me cū: aut vbiū pcedit vt prefero pfero: aut aduerbiū vt indocte: aut picipiū vt pcedens: aut coniūctiōē vt absq;: aut se ip̃am vt circū circa. prepositiones tā casibus seruiūt q̃ loquelis. Et aut loquelis ⁊ casibus cōiunguntur: aut separātur: aut cōiunguntur ⁊ separātur: cōiunguntur vt di dis diduco distrabo. Separantur vt penes apud. Coniūguntur ⁊ separātur cetera oēs ex quibus in: ⁊ con: prepositiōes si ita cōposite fuerint vt eas statī. s. ⁊. f. littera sequat̃. plerūq; pducūtur vt īsula īsula: p̃similit̃ sūt p̃fessio ⁊ īsectio. **¶** Nota q̃ p̃positioni accidūt casus: sunt aut̃ qui putāt p̃positioni accidere figurā: qz sunt prepositiōes simplices vt abs: cōposite vt absq;. Ordine: qz sunt cōpositiue vt pene. subiunctiue vt binis casibus feruntur: accusatiuo dūtarat ⁊ ablatiuo. Et sic sufficiat ant̃ dicta de Principijs.

¶ Contra reales sequuntur argumenta cū positionibus eorū.

¶ Postq̃ superius dictū fuit de principijs: nunc cū amicitie. ⁊ pietatis quā pietatē ⁊ amicitia circa iuue.

nes gratia paracliti habebāt, ppter aliqua mirabilia que ab ipīs imaginabātur: et eis docebāt que de facto non sunt ponenda in reꝝ natura: et isti qui talia docent reales nūcupantur: sed false nūcupantur reales nisi dicantur reales de reor: reris q̄ idē est quod imaginor imaginariis: et ita potius debēt dici imaginatores. naz faciunt imagines fictas et nō veras: iō ponūtur in p̄senti libro eorū imagines siue imaginaciones cū argumētis noialiū et p̄mo in grāmatica

¶ Realis.

¶ Modus significādi duplex ē scz passiuus et actiuus. Modus aut passiuus est pprietas rei s̄m quā res p̄ vocē significatur. modus aut actiuus est pprietas vocis sibi attributa p̄ intellectū mediāte qua proprietate vox significat rem vel proprietatem rei.

¶ Nominalis.

¶ Nullus est modus significandi passiuus ergo nullus erit actiuus: et sequētiā valet q̄ vnū potest ēē sine alio: maiorem p̄bo et hoc sic. Secūdū te in isto noīe petrus significās petrum est quedam pprietas qua significat petrus: et istam proprietatē dicis esse modū significandi passiū: vocē ergo illa pprietas. b. et tunc querovtrū illa pprietas significet p̄ aliā proprietatē ab illa distinctā vel p̄ seip̄a: sic q̄ nulla alia pprietas requiratur ad hoc q̄ significet. nō pōt dari primū: q̄ esset p̄cessus in infinitū. Si scdm̄ detur igitur eadeꝝ ratione petrus pōt significari sine tali pprietate: q̄ nō est maior ratio q̄ ista pprietas possit significari sine alia proprietate: q̄ petrus nō dependet aliquomō dependētē ab illa pprietate cum ista proprietate depēdat ab alia: iō non est necesse ad

babendū p̄prietatem rei ponere modum significan-
di passium: ideo ponitur hec conclusio.

¶ Nullus est modus significandi distinctus a voce
vel a p̄prietate rei pater: q̄ nulla dictio est nomē vel
vbū p̄ tales modo significādi: s̄ p̄cise est aliqua vox
nomē: q̄ subordinatur cōceptui q̄ est nomē: ⁊ aliqua
est vbū q̄ subordinatur sibi p̄ceptus verbi.

¶ Realis.

¶ Nota q̄ infinitiuus pōt supponere si ponat̄ ante
vbū: ⁊ causa est: q̄ est vnū equalens in supponendo
vt dicendo secare est agere. hic secare est suppositus
⁊ est aliud equalēs in redēdo suppositū: vt est oīo in
finita: vt te dare elemosynā est bonū. aliud ē vox ma-
terialiter capta: vt doceo est vbū aliud est oīo īfini-
ta p̄ istā p̄iunctionem q̄: vt q̄ de⁹ est in celo vēr est.

¶ Nominalis.

¶ Verbū non pōt reddere suppositū. Vbo sed infiniti-
uius est vbū: ergo non pōt reddere suppositū vbo:
maior pater: q̄ idē ī specie nō reddit suppositū sibi
ip̄i etiā suppositū se bz vt materia: vbū se bz vt for-
ma: ergo vbum non pōt supponere vbo. Unde tñ re-
pugnat vbo infinitiui modi reddere suppositū q̄tū
alijs verbis supple. si infinitiu⁹ capiat̄ vbaliter. Si
vero infinitiuus capiat̄ noīaliter: tunc bñ reddit sup-
positū ⁊ est nomē de facto ⁊ casus rectus: vt sit sen-
sus amare est agere. i. amatio est actio: vel amās est
agens: sed si capiatur vbaliter ipsa est incongrua si-
militer est dicendum de alijs equiualentibus.

¶ Realis.

¶ Figura est vitium aliqua ratione excusatum.

¶ Nominalis.

Nullū vitiū rōe excusatur cū vitiū opponat rōi:
vitiū oppositū nō excusatur p reliquū pbat sic a fili
Sicut est in theologia: sic 7 in grāmatica: s; in theo
logia nullū vitiū rōe excusatur. ergo nec in grāma
tica. Id dicimus q in grāmatica nulla est figura: si
figura capiatur pro aliq vitiō. Sed si figura capiat
p aliquo mō loquēdi breuissimo rōe ornatus bñ est
figura: 7 tūc tps erit ppetas 7 nō iproprietas. Alie
opiniones realiū reprobatur in principijs: 7 sic suffi
ciat de grāmatica. Nunc ad logicā pergamus vt ostē
damus errata realium.

Errata realium.

Humanitas differt ab boīe realiter 7 cau
sa est: qz humanitas tantū significat na
turā specificam: homo autē addit ultra
differentiam indiuidualem.

Nominalis.

Contra arguo. sicut se habēt homo 7 humanitas
sic sortes 7 sorteitas: sed sortes nullā rem significat
distinctā formaliter nec realiter q nō significet per
hoc nomē sorteitas nec eōuerso. ergo homo nō signi
ficat aliquā rem quin significetur p hoc nomē huma
nitas nec eōuerso pbatō a fili: qz si alterz illorum
nomi sortes 7 sorteitas: aliqd significarent q non si
gnificetur p alterz: vel illud est natura specifica 7 ma
nifestum est q illa significatur equaliter per vtrūq;
vel per neutrū: aut alias esset materia vel forma vel
cōpositū vel accidēs. que oīa negantur. Ista
vel esset differentia indiuidualis quā ponūt et hoc
dici nō potest: ergo relinquitur q nihil significatur
p hoc nomē sortes qn p hoc nomē sorteitas: 7 sic ista

conceditur fortes est forteitas. ergo etiā bō est būa-
nitas: inde infero talē conclusionē. Homo est būani-
tas et tñ nō oīs bō est būanitas: q: xps fili⁹ dei ē bō
et tñ non est būanitas. et fortes bō ē et tñ est būanitas

¶ Realis.

¶ Uniuersale bz esse a pte rei extra intellectum et il-
lud uniuersale est una natura cōis q̄ est in oībus suis
singularib⁹ puta hec natura cōis est realiter i petro
et formaliter distinguitur ab eo.

¶ Nominalis.

¶ Omne quod est in petro est vnum numero: s; na-
tura cōmunis non est vnū numero: ergo nō est ponē-
da vltra natura cōis in ipso. Ultra oīs natura cōis
cōpatif secum multitudinē nihil qd̄ est in petro cō-
patif secū multitudinē: ergo nihil qd̄ est in petro est
natura cōis p̄na patet in camestres. Ultra arguitur
sequeret q̄ aliqd̄ de natura xpi erit miser et dāpnas-
tum: q: illa natura cōis existens realiter in xpo et in
dānato erit dānata: q: in malo diuite: hoc autē est
absurdum: igit vniuersale nō est ponendum in singu-
laribus. Item vniuersale nō pōt poni aliquid extra
essentiam indiuidui et per cōsequēs erit de essentia
indiuidui: et per consequens cōponif indiuidum ex
vniuersalibus: ergo erit vniuersale magis q̄ singu-
lare: sed hoc absurdum est dicere.

¶ Realis.

¶ Propria passio realiter distinguit a suo subiecto:
et est propria passio aliqua res inherēs suo subiecto
cui est proprium.

¶ Nominalis.

¶ Si tua opinio esset vera sequeretur q̄ iste ppositio
b

111.
nes: homo est risibilis: equus est bynnibilis: asinus
est rudibilis possent esse false cū deus possit omnes
rem creatam facere sine alia: salteꝝ priorem sine po
steriore cū sit articulus q̄ deus possit separare oia
illa que inter se differunt realiter ⁊ separatim con
seruare tunc ponat q̄ deus separet risibilitatem ab
homine: deinde destruat risibilitatem boie existēte:
tunc homo erit: ⁊ tñ non erit risibilis q̄ est impossibi
le: ideo dico q̄ pprium siue ppria passio est vnum
vniuersale ⁊ est quedam intentio predicabilis adeq̄
te ⁊ intransmutabiliter in quale: cognoscās affirma
tiue vel negatiue aliquid extrinsecum sibi qd̄ impo
tatur per subiectū: nō tñ oportet q̄ illud extrinsecū
sit semp aliqua res extra aīam existens realiter in
rerum natura: sed aliqñ sufficit q̄ sit aliqd̄ potentia
le in reꝝ natura possibile: vel aliqua ppositio et̄is:
vel potens cr̄stere in mente. Ideo dico q̄ quodlibet
vniuersale est quedam intentio aīe significans
plura pro quibus pōt supponere: ideo vna intentio
distincta ab alia predicat de alia non per se sed pro
re quā significat. ⁊ ideo talia vniuersalia non sunt
entia realia nec sunt extra aīam: sed sunt quedā en
tia in anima distincta inter se ⁊ a rebus extra aīam

¶ Realis.

¶ Veritas ⁊ falsitas propositionum est quedā qualitas inherens eis.

¶ Nominalis.

¶ Contra. Si ita esset sequeretur q̄ aliqua ppositio
que aliqñ eēt vera aliqñ susciperet p̄traria. Et nā se
queretur si ita esset q̄ ppositio scripta vere altera
retur per hoc q̄ musca volaret que oratio est absurd

da. Item sequeretur qd quicūq; aliquid moueretur
z postea quiesceret qvna qualitas noua esset in in-
tellectu cuiuslibet formantis talem ppositionem:
hoc mouet z alia dependeretur: qd est absurdum.

¶ Realis.

¶ Omnis quantitas est quedam res distincta rea-
liter z totaliter a substantia z qualitate z quātitas
continua est vnum accidens medium inter substans-
tiam z qualitatem que ponit esse subiectiue in substans-
tiam z esse subiectum qualitatum: z quantitas di-
scereta est res quedam distincta a substantiis z qua-
litatibus. z idem dicitur de loco z tempore.

¶ Nominalis.

¶ Contra. Aristoteles in suis predicamentis caplo
de substantia: dicit qd nullum accidens distinctum
realiter a substantia est susceptiuū contrariorum p
sui mutationem: sed si quantitas cōtinua esset acci-
dens absolutum distinctum a substantia z qualitate
z subiectum immediatum qualitatum: tunc mutaret
recipiendo quantitatem: ista per sui mutationes re-
ciperet contraria quod est contra eum.

¶ Item si linea sit alia res a superficie et punctus
alia a linea: ergo deus poterit cōseruare lineam et
destruere punctum quo facto quero: aut linea est fi-
nita: aut infinita non infinita: vt manifestū est: ergo
finita: z tñ sine puncto: ergo frustra ponit punctus
terminans lineam. Ideo dicis qd quantitas cōtinua
permanens nihil aliud est nisi res vna bñs partem
distinctam situaliter a parte ita qd quantitas conti-
nua permanens z illa oratio equiualens in signifi-
cando sunt termini conuertibiles nisi aliqua deter-

minatio fit inclusa equivalenter q̄ impediatur conuert
tibilitatē ⁊ predicationem vnius de alio: ⁊ hoc dico
loquendo naturaliter ⁊ insequendo viam pbiparthe
ticam: ⁊ ideo isti reales male dicūt q̄ quantitas sit
alia res a substantia loquendo naturaliter. Et etiaꝫ
qñ dicunt q̄ punctus est aliqua res totaliter distincta
a linea copulans partes corporis adinvice: ⁊ q̄
linea sit alia res a superficie cōtinuans ⁊ copulans
partes superficie ⁊ superficies est illa res a corpe
continuans: ⁊ copulans ptes corporis adinvice: ⁊ q̄
oīo sit alia res a voce plata ⁊ quantitate eius: ⁊ q̄
numerus sit alia res a rebus numeratis: ⁊ accidēs
eristēs in eis: ⁊ q̄ locus ⁊ tempus sint distincte res
inter se ab oībus supradictis: oīa ista falsa sunt ⁊ qñ
ipossibilia ⁊ cause istarū positionū sūt fantasie boīm

¶ Realis.

¶ Relatio est res distincta realiter ⁊ totaliter a re
absoluta ⁊ a rebus absolutis.

¶ Nominalis.

¶ Contra tuam rōnem arguo sic. Si eēt res aliqua
talis: tūc qñcūq; musca moueret localiter hic infes
rius quodlibet celeste mutaret: ⁊ reciperet aliquā
rem de nouo in se: q̄ aliter distaret nunc musca q̄
prius: ⁊ per psequēs vere perderet viam rem ⁊ aliā
de nouo reciperet. Item pbs in q̄nto pbificorū dicit
q̄ ad relationem non est motus neq; mutatio: s; ad
omnem rem extra animam est mutatio: ergo ⁊c.

¶ Item si hoc eēt verum sequeretur q̄ potentia ma
terie prime qua potest recipere formā eēt alia ma
teria: consequens est falsum: quia tunc essent in ma
teria res infinite ex quo potest successiue infinitas

formas recipere: ergo propter rationes tales. Dico
q̄ relatio non est alia res extra animā distincta rea-
liter ⁊ totaliter a re absoluta vel a rebus absolutis:
⁊ de tali opinione reputo esse Aristotelem et suum
commentatorem.

¶ Realis.

¶ Actio est quedam res distincta ab agente produ-
cto ⁊ passio: ⁊ a ceteris rebus absolutis: ⁊ est quidaz
respectus qui ab aliquibus ponitur esse in agente
subiective: ⁊ ab aliquibus ponit esse in passio: ⁊ ali-
quando est respectus realis: aliquando est respectus
rationis: sicut actio dei non est nisi respectus rationis.

¶ Nominalis.

¶ Si tua opinio esset vera: tunc quero an illa res q̄
est actio: aut est res creata vel increata: si non est
creata: ergo est deus: si creata quero a quo non nisi
ab agente: vt scilicet producat illam rem. Hoc dato
quero de productione illius rei sicut prius erit pro-
cessus in infinitum vel stabitur q̄ vna res producit
sine omni remedio q̄ est falsum: ⁊ sic possumus dice-
re de passione. Ideo dicitur propter multas ratio-
nes q̄ actio non est alia res distincta ab agente et
passio: ⁊ illa substantia que patitur vni ⁊ idem sunt.

¶ Realis.

¶ Quando vel quādeitas ē quedam res respectiva
derelicta in re temporali ex adiacentia temporis p̄-
terq̄ dicitur q̄ res fuit vel erit vel est: ⁊ ē res distin-
cta a substantia ⁊ qualitate.

¶ Nominalis.

¶ Contra: s̄m omnes logicos quilibet respectus h̄z
ponere aliquem terminum: et sicut de se patet non
b iij

potest poni aliquis terminus illius respect^{us} quādo
nisi tempus: sed tempus multorum qđ vocatur qñ:
est preteritum: et per consequens non terminat tale
respectum reale. Ideo dico qđ quando est ordinatio
aduerbiorum vel aliorum eius equiualentium: quib^{us}
conuenienter responderetur ad interrogationem
factam per hoc interrogatum quando: vt hodie:
heri: cras. Unde sñ viam peripatheticorum: hoc pre
dicamentum non importat aliquam rem distinctam
a substantia et qualitate: sed importat illas et easde^m
res quib^{us} non nominaliter: sed aduerbialiter tñ.

¶ Realis.

¶ Ubi siue vbitas est quidem respectus fundatus i
locato procedens ex circumscriptione loci: et locatus
fundat talem respectum et locus terminat eum.

¶ Nominalis.

¶ Contra. Si deus faceret vñ corpus sine omni
loco: adhuc posset illud corpus moueri: et tamen tñ
nihil quiesceret: nec esset aliquod vbi acquisitum p^{er}
terea si sit: tunc non vñ totum celum: sed et quelib^{et}
pars haberet tale vbi et per consequens essent
totalia vbi in celo quot sunt partes in celo: vel erit
vñ respectus totalis extensus ad extensionē celi
qđ non est imaginandum. Ideo dico qđ vbi non est
alia res distincta a loco et ceteris rebus absolutis:
sed semper philosophus hoc predicamentum p^{er} ad
uerbium interrogatum loci nominat in quo predi
camento ponuntur illa que conuenienter respōden
tur ad questionem factam per hoc aduerbium vbi:
vt si queratur vbi est plato conuenienter responde
tur: qđ est in teatro: in foro. Ideo illas propositiones

cum suis casualibus philosophus ponit in predicamento ubi.

¶ Realis.

¶ Positio est quidam respectus toti inherens vel partibus: ita quod ex hoc quod surgit qui sedet habet unam rem in se quam prius non habuit: quia unam aliam quam prius non habuit: et unam aliam quam prius habuit perdidit.

¶ Nominalis.

¶ Contra: et accipio aliquem vestitum possibile est quod deus destruat talem respectum qui vocatur habitus non destruendo vestem nec corpus: nec movendo ipsum localiter. Hoc posito quero utrum esset vestitus aut non. Si sic habetur propositum. Si non et nihil absolutum est corruptum: ergo est aliquando motum localiter: quia impossibile est quod aliquis sit primo vestitus: et postea devestitus nisi propter corruptionem alicuius absoluti nunc propter motum localem alicuius absoluti. Ideo dico quod ubi non significat rem distinctam a rebus absolutis: sed significat quod partes rei sic ordinantur et situantur et appropinquantur. In hoc predicamento: sunt sedere et stare inclinari iacere.

¶ Realis.

¶ Habitus est quidem respectus in ipso corpore circa quod illud corpus est: vel in ipso corpore contento.

¶ Nominalis.

¶ Habitus non significat rem distinctam a rebus absolutis: sed significat quod una res sit citra aliam mobilis ad motum ipsius in se aliquod impedimentum que non est rei nec simul cum re: sed loco et situ distincta

potest poni aliquis terminus illius respectus quando
nisi tempus: sed tempus multorum quod vocatur quando
est preteritum: et per consequens non terminat tale
respectum reale. Ideo dico quod quando est ordinatio
aduerbiorum vel aliorum eius equiualentium: qui-
bus conuenienter respondetur ad interrogationem
factam per hoc interrogatum quando: ut hodie:
heri: cras. Unde secundum viam peripateticorum hoc pre-
dicamentum non importat aliquam rem distinctam
a substantia et qualitate: sed importat illas et easdem
res quibus non nominaliter: sed aduerbialiter trahi.

¶ Realis.

¶ Ubi siue ubi est quidem respectus fundatus in
locato procedens ex circumscriptione loci: et locatus
fundat talem respectum et locus terminat eum.

¶ Nominalis.

¶ Contra. Si deus faceret unum corpus sine omni
loco: adhuc posset illud corpus moueri: et tamen tunc
nihil quiesceret: nec esset aliquod ubi acquisitum pro-
pterea si sit: tunc non vllum totum celum: sed et queli-
bet pars haberet tale ubi et per consequens essent
totalia ubi in celo quot sunt partes in celo: vel erit
vnus respectus totalis extensus ad extensionem celi
quod non est imaginandum. Ideo dico quod ubi non est
alia res distincta a loco et ceteris rebus absolutis:
sed semper philosophus hoc predicamentum per ad-
uerbium interrogatum loci nominat in quo predi-
camento ponuntur illa que conuenienter respondetur
ad questionem factam per hoc aduerbium ubi:
ut si queratur ubi est plato conuenienter responde-
tur: quod est in teatro: in foro. Ideo illas propositiones

cum suis casualibus philosophus ponit in predicamento ubi.

CRealis.

CPositio est quidam respectus toti inherens vel partibus: ita quod ex hoc quod surgit qui sedet habet unam rem in se quam prius non habuit: quia unam aliam quam prius non habuit: et unam aliam quam prius habuit perdidit.

CNominalis.

CContra: et accipio aliquem vestitum possibile est quod deus destruat talem respectum qui vocatur habitus non destruendo vestem nec corpus: nec movendo ipsum localiter. Hoc posito quero utrum esset vestitus aut non. Si sic habetur propositum. Si non et nihil absolutum est corruptum: ergo est aliquando motum localiter: quia impossibile est quod aliquis sit primo vestitus: et postea devestitus nisi propter corruptionem alicuius absoluti nunc propter motum localem alicuius absoluti. Ideo dico quod ubi non significat rem distinctam a rebus absolutis: sed significat quod partes rei sic ordinantur et situantur et appropinquantur. In hoc predicamento: sunt sedere et stare inclinari iacere.

CRealis.

CHabitus est quidem respectus in ipso corpore circa quod illud corpus est: vel in ipso corpore contento.

CNominalis.

CHabitus non significat rem distinctam a rebus absolutis: sed significat quod una res sit citra aliam mobilis ad motum ipsius in se aliquod impedimentum que non est rei nec simul cum re: sed loco et situ distincta

cta ab ea in quo predicamento ponuntur talia ar-
matum esse vel calciatum esse: et sic de alijs. et possumus
arguere contra realem eodem modo: ut argue-
batur in alijs predicamentis.

¶ Finiuntur dicta realium cum rationibus nomi-
nalem per simpliciorum chamberij.

¶ Sequuntur regule generales suppositi-
uonibus multum utiles.

¶ Circa suppositiones notandum est quod solum cat-
tegreuma quod est extremum propositionis signifi-
cative acceptum supponit personaliter.

¶ Suppositio materialis est quando terminus non
supponit significative: sed supponit pro voce vel p-
scriptura: ut dicendo homo est terminus scriptus.

¶ Suppositio simplex est quando terminus suppo-
nit pro intentione anime: sed non tenetur significa-
riue: ut homo est species: ly homo supponit simpli.

¶ Notandum est quod etiam ista diffinitio suppositio-
nis personalis bona est quando terminus capis
pro suo significato: et capitur significative: ut homo
est animal.

¶ Sequitur regule particulares.

¶ Prima regula. Semper terminus discretus sup-
ponit discrete et sub ipso non contingit descendere
ut petrus est homo: iste homo currit.

¶ Secunda regula. Omnis terminus communis

positus in aliqua propositione sine signo supponit de
terminare: et sub ipso contingit descendere disiuncti
ue: ut dicendo homo currit.

¶ Tertia regula. Dis terminus communis positus in
aliqua propositione post signū particulare nō impedi
tus supponit determinare: et sub ipso contingit descen
dere disiunctiue: ut dicendo aliquis homo currit.

¶ Quarta regula. Omnis terminus immediate sequens
signum universale affirmatiuū supponit confuse et di
stributiue: et terminus mediate sequens confuse tantū: ut
omnis homo est animal: ly homo supponit distributiue
et debemus descendere copulatiue: et ly animal sup
ponit confuse tantū et debemus descendere disiunctiue

¶ Quinta regula. Omnis terminus communis sequens
immediate signū exclusiuū supponit confuse tantū: et
terminus mediate sequens confuse et distributiue: ut
tantū homo est rationalis: ly homo supponit confus
se tantū: et ly rationale confuse et distributiue.

¶ Sexta regula. Omnis terminus tam mediate quā im
mediate sequens negationē siue aduerbialē: siue no
minālē supponit confuse et distributiue: ut nullus ho
mo est risibilis tam subiectū quā predicatum supponit
confuse et distributiue.

¶ Septima regula. Totienscūq; duo signa distribu
tiua se includūt vnū tollit vim alterius et sic faciunt
terminū supponere determinare per regulā. quicquid
mobiliter immobiliter immobiliter mobiliter.

¶ Octaua regula. Aduerbia similitudinis: ut ita si
cut: et sic de alijs faciunt terminos sequentes se sup
ponētes distribuibiles: et nō aliunde impeditos sup
ponere confuse et distributiue: ut dicendo plato est ita

fortis sicut leo: ly leo supponit cōfufe ⁊ distributiue:
¶ **Nona regula.** Differt ⁊ differens diuersum ⁊ cōfi-
miles includētes in se negationē faciunt ablatiuos
sequentes se rectos ab eis mediante illa ppositiōe
a vel ab distribuibiles: ⁊ non aliunde impeditos sup-
ponere confuse ⁊ distributiue.

¶ **Decima regula.** Omnis terminus cōmunis sup: a
quem cadit immediate. dictio exceptiua distribuibilis
⁊ supponens: supponit cōfufe ⁊ distributiue: vel
confuse tantū accedendo ad confusam ⁊ distributiua
dummodo non impediatur per aliquod signū exclusi-
uum: vt omne animal preter hominē est irrationale.

¶ **Undecima regula.** Omnis termin⁹ cōmunis sup:
ponens cōmuniter sequens dictionem importantes
actum anime interiorē rectus a tali dictione in quā
trāsit actus importatus per tales dictionē supponit
confuse tantū: ⁊ hoc si nulla includatur negatio. Exē-
plū vt cognosco boiē: ly boiē supponit cōfufe tm̃.

¶ **Duodecima regula.** Omnis termin⁹ supponēs cōmu-
nit sequēs aduerbiū numerale supponens supponit
cōfufe tm̃: vt bis bibi: vinū: ly vinū supponit cōfufe tm̃.

¶ **Terriadecima regula.** Omnis termin⁹ supponēs
cōmuniter sequens copulatū de predicamento vbi:
⁊ etiam qñ: supponens supponit confuse tantū: nisi
aliud signum impediat: ⁊ hoc si in tali copulato illa
coniunctio ⁊ capiatur diuisiue ⁊ nō expletive.

¶ **Quartadecima regula.** Omne nomē sequēs cōpar-
atiuū vl' suplatiuū gradū rectū ab eo supponēs ⁊ non
impeditū aliunde supponit cōfufe ⁊ distributiue: vt leo ē
fortior homine: ly boie supponit cōfufe ⁊ distributiue

¶ **Quinadecima regula.** In omni suppositiōe distri-

butiua debemus descendere copulatiue ⁊ in confusa
rantum disiunctum : ⁊ in determinata disiunctiue :
⁊ in collectiua copulatiue : vt in ista omnes apostoli
dei sunt duodecim : ly apostoli dei supponit discrete
collectiue : ⁊ debemus descendere copulatiue.

Et si aliquis diceret cōtra sub suppositiōe discre-
ta non fit descensus : sed suppositio collectiua est di-
screta : ergo nō fit descensus sub ea. Ad hoc dicitur q
illa regula intelligitur q non fit descensus sub suppo-
sitione discreta non collectiua : sed dicendo omnes
apostoli dei sunt duodecim : ipsa est collectiua.

Et si vltra argueretur. contra repugnant suppo-
sitioni discrete : vt supponat pro pluribus. Sed suppo-
sitione collectiua supponit pro pluribus : ergo nō est di-
screta. Ad hoc dicit q repugnat q supponat p plu-
ribus diuisim : sed non coniunctim : modo dicēdo oēs
apostoli dei supponit coniunctim : vel dicitur q non
repugnat vt supponat p pluribus si sit collectiua mo-
do regula intelligitur de discreta non collectiua.

Nota q reales differunt a nominalibus in suppo-
sitiōibus in multis locis.

Primo reales dicūt q termin⁹ extra ppositionē
positus supponit. Nominales dicunt contrariū.

Secundo differūt i hoc qz dicūt q termini fictici suppo-
nūt : vt si isti chimera : bircoceru⁹. noiales dicūt q si.

Tertio differunt : qz reales dicūt q suppositio sim-
plex est qn terminus capi⁹ p natura cōmuni. Noia-
les dicūt q nō : cū nulla sit natura cōmunis. Et vltra
dicūt q suppositio simplex est acceptio termini pro
ceptu mēt⁹ vt subiectū hui⁹ ppositiōis hō ē species

Quarto differunt : qz reales dicunt q est aliqua

suppositio immobilis in qua non potest fieri descen-
sus: vt sub subiecto huius propositionis: omnis ho-
mo p̄ter petrū currit. Nominales dicūt q̄ nulla est
immobilis: si immobilis capiat̄ eo mō: vt reales capiūt
¶ Omnia illa dicta realius sunt falsa ⁊ impossibilia
Ideo pro conclusione dico q̄ dicta Nominaliū sunt
verissima ⁊ inuincibilia: ⁊ sic de ysagogijs simpbori-
ani champerij gratia paracliti dicta sufficiant.

¶ Sequitur capitulū de primis ⁊ secundis
intentionibus valde necessariū iuuenibus.

¶ Intentio anime vocatur quoddam eius in anima
natū significare aliqd pro quo potest supponere: vel
quod potest esse pars propositionis mentalis: ⁊ est
duplex. vnum quod est signū alicuius rei que nō est
tale s. gnū siue significet tale signum cum homo siue
non: et illud vocatur prima intentio qualis est intē-
tio anime predicabilis de omnibus animalibus ⁊ si-
militer intentio predicabilis de omnibus albedini-
bus: ⁊ sic prima intentio potest sic diffiniri capiens
do stricte.

¶ Prima intentio est nomē mentale natum pro suo
significato supponere: large capiendo est omne si-
gnū intentionale existens in anima quod nō signi-
ficat intentiones: vel signa precise.

¶ Sed secunda intentio est illa que est signū talius
intentionum primarum cuiusmodi sunt tales inten-
tiones: predicamentuz vniuersale: genus: species: ⁊
huiusmodi: sicut enī de oībus azinis predicatur vna
intentio cōmunis: azinis sic dicendo ille azinus est

asinus et ille asinus est: et sic de alijs ita de illis intentionibus que significant et supponunt prebus que sunt signa predicatur una intentio communis eis sic dicendo hoc genus est genus: et illud genus est genus similiter sic dicendo corpus est genus: animal est genus: color est genus: et sic de alijs predicatur una intentio. De intentionibus ad modum quo in talibus homo est nomen predicatur uno nomine de diversis nominibus: et sic nomina secunde impositionis significant ad placitum nomina prime impositionis: et sic secunda intentio naturaliter significat primam: et sicut nomen prime impositionis significat alia quam nomen: ita prima intentio significat alias res quam intentionem.

¶ Nota quod nomina prime dicuntur nomina rerum et secunde nomina nominum.

¶ Finis

¶ Quamquam presens opusculum sufficienter diuissum sit
 in tres partes precise: ut pater in epistola p̄hemiali
 Et quo tamē aliqua in presenti opusculo cōsiderā
 tur que non videntur saltem explicite contineri sub
 illa diuisione. Ideo ad maiorem elucidationē inge
 niosissimis Nominalibus dandā potest presens opu
 sculū perutile diuidi in quāque partes. In quarū p̄ma
 ad longū declaratur octo esse p̄cipia grāmatices.
 ¶ In secunda ostenditur quid tā ingeniosi nomina
 les q̄ reales circa eadem p̄cipia sentiant: destrus
 endo quodammodo naturas cōmunes.
 ¶ In tertia errores enormes realium humiliter cor
 rigunt: et ratiōibus acutissimis ad veritatē reducunt.
 ¶ In quarta ponuntur tā regule vniuersales q̄ par
 ticulares. Suppositionū: annectens etiam differen
 tiam suppositionis inter dños nominales. et reales.
 ¶ In quinta vltima parte agitur de primis et secū
 dis intentionibus: ut patebit intuenti.

Ce Livre a esté donné Par
 Monsieur Chambaut Secré
 taire Valentin Pour Les RR.
 Archeuesq̄s de Nyons Le
 29me Januier 1642/

#7029

